වේදිකා නාට්‍ය කලාවේ ස්වභාවය, සීමා සහ ශක්‍යතා

චන්ද්‍රසිරි බෝගමුව

A play is not really a piece of literature for reading. The text of the play is meant to be translated into sights, sounds and actions which occur literally and physically on a stage. The special character of drama also lays considerable limitations upon it. In a way, it is the form of literary art most restricted by conventions. The most important of these physical limitations is that the drama must deal with human affairs exclusively, because it is to be performed by human beings. The physical capacities of human beings and the possibilities of stage technique may change. The possibilities of a well - equipped modern theater for realistic and complicated effects are already remarkable. This article attempts to examine the nature of drama and its limitations and possibilities as a form of art.

සෑම කලා මාධ්‍යයකට ම විශේෂ වූ සීමා හා ශක්‍යතා ඇත. කිසියම් කලාපයකට විශේෂත්වයක් ආරෝපණය වන්නේ එට ආවේණික සීමා හා ශක්‍යතා නිසා ය. කවිය, ප්‍රබන්ධ කථා, චිත්‍ර කලාව, සංගීතය, චිත්‍රපට හෝ රූපවාහිනිය සමග නාට්‍ය කලාව සංසන්දනය කිරීමෙන් එහි අනන්‍ය ලක්ෂණ හඳුනාගත හැකි ය.

රංග කලාවක් ලෙස නාට්‍යය සම්මිශ්‍රිත කලාවකි. චිත්‍ර කලාව, සංගීත කලාව හෝ සාහිත්‍යය මෙන් නාට්‍ය කලාව ස්වාධීන කලා මාධ්‍යයක් නොවේ. එය කලාංග රාශියක එකතුවකි. නාට්‍ය වනාහි සාහිත්‍යය, රංගනය, සංගීතය, නර්තනය, චිත්‍ර කලාව, මෝස්තර නිර්මාණ, සැරසිලි කලා ආදිය මෙන් ම ආලෝකකරණය වැනි

© චන්ද්‍රසිරි බෝගමුව
[illegible]
මානවශාස්ත්‍ර පීඨ පර්යේෂණ සංග්‍රහය 12 කලාපය 2010, මානවශාස්ත්‍ර පීඨය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය